

Κίνησης και μίς 'στου Πάλλη, του Ξανθού ρεπουμπλικάνου,
πού μ'ας έκανε συμμάχους κι' επιμάχους του Σουλτάνου.

Κι' ο Δόν Στέφανος Σκουλούδης, δέχεται α' δόλη κι' έρωτα
και δέν παύει νά κτενίζη τὰ μεγάλα του τὰ γένια.

Μά κι' ο Τζωρτζής ο Κορριάτης, στους Κόντες πούρ παύο
κι' αβιθάρισε μέ ρούμα, γιὰ σου, Τζωρτζή, πού είσαι σκιάβο.

Έφθασε μέ τὸ βαπόρι, κι' έγινε μόλις κι' έγινε λίαν,
ένας Κόντες είναι μέσα.

Κι' ο Σιμόπουλος προσμένει, τὸν πλανή γλωσσά αλάση,
μέ κι' αὐτὸς ἄν περιμένη τίποτα θαρρῶ δέν χάνει.

Πάνε κι' έρχονται καρόνταις, πηλαλὸν διαγγελίς,
καρτερεὶ κι' ο Περικλῆτης, καρτερεὶ κι' ο Φασουλῆς.

Ἵσα τελευταία κινήσις ματαιά.

Τὰ πρῆγματα κι' ἡ φουριάς ήταν δια κοινὰ
κι' ο Ζαΐμης θά ξανάλθῃ μέ τοῦ θεοῦ πούρ παύει.

Θωδωράκη, πάψε λίγο νά κυτῶς μέ τὸ σπαθί,
καί τ' ἀνήψι σου βοήθα, πού γιὰ σίνα προσκαθί.

Συγγῶρα τὸν Ἀλέκο σου, καίμινε Μποναπέρτη,
νὰ δώση γιὰ τὸν θεὸ σου κι' αὐτὸς συμμοχάρεται.

Μουστακί, πού ἀρεμάστοχες 'σου θεοῦ τῆς μπαρμπάταις,
μέ τούτη τὴν παρτίδα σου έπαινος ρουμταίς.

Σὺ τὸ δαυλὶ τῆς πυρκαγιάς, πού κι' ο πυρκαγιάστης,
σὺν Λάκρος πολιτικὸς ἀπὸ τῆς κι' αὐτὸς τῆς.

Ἐρθε Λάκρος παρὲς, πούρ νενιμὰς
σὺς λίγο τὸν μπαρβί
γιὰ νὰ δώμῃ τὸ μουστράκι
τοῦ χρυμμένου Θωδωράκη.

Δύο γίγαντας μοχθαίνα τὸν Ρωμῶνα σὺν ἡ σπῆρας
τὸ θῆριον τοῦ πολέμου, τῆς εἰρήνης τὸν ἄσπιν.

Θωδωράκης καὶ Ζαΐμης μὲ παρὰ τὰς κινήσις,
πῶν ἀνυλόνταις κι' οἱ οὗδ' αὐτὸν, ο κοντοβλῆς, κι' ο φηλός,
μὲλι γάλα σὺν καὶ πρῶτα καὶ χορὸν μαντλὶ πᾶντον
ὁ μεγάλος Παπαφίλης κι' ο μεγάλος Σιγγιρῶς.

Τέλος δρισεκὶν Βασταρσινὸν.

Ἐνὸ τὸ φύλλον τοῦ «Ρωμῶνα» τυπώθηκεν με ρούμα
μαντᾶτ' ἀπὸ τὸν Θωδωρῆ μᾶς έρχονται καινούρια.

Ἐστὴν Κηρύσις κατὰμονος ἐπὶ δόλῃς μπαρβί
καὶ κοπανίσας Βόρειον ἀλλὰς γινώσκῃ.

Δίνε θέλει μέ τ' ἀνήψι του πάλαι καὶ ρουμταίς
κι' ἕνα Κουβέρνα νὰ γένου' ἐς αἶδος μεσκουλάται.

Σὰν ἔχουν τὴν ἀνάγκη τοῦ γιὰ καιρὸ νὰ χάνουν ;
γιατὶ τὸν ἔθο δέν καλοὺν καὶ μολοαὶς τοῦ κάνουν ;

Ἐκεῖνος εἶναι σήμερὰ τὸ δίνειν καὶ τὸ λύνειν,
έχουν ἔμπρὸς τὸν Ἕλιον καὶ θέλουν τὴν Σελήην.

Αὐτὸς Κουβέρνα, χόρτασε καὶ δέν τὸν νοιάζει διόλου,
τὸν μίλει μόνο γιὰ θεσμοῦς πού πᾶν κατὰ διαβόλου.

Μόλις ἐκυκλοφόρησε τὰ εἰρητικὰ μαντᾶτο,
Βουλή, Παλάτι καὶ Λαὸς ἤρξαν ἄνω κάτω.

Κι' ὁ κὸρ Ἀλέκος, κλαίγωντας τὴν συμφορὰ τὴν μαύρη,
τρέχει ἀπὸς πόρταις καὶ πούρ συμφορῶς ἄλλους νάδερ.

Τοῦ θεῖου μου τοῦ Θωδωρῆ
θὰ μᾶθανε τὴν ἀποπνί,
ἀνάφετέ μου τὸ κερί,
στὴν παρακάτω γειτονιά.

Πρὶν τοῦ «Ρωμῶνα» τὴν τύπωσις ο Φασουλῆς τελειώση
ὁ Θωδωράκης εἰν ἔλπις νὰ ξαναμετανοήσῃ.

Ὁ Θωδωρῆς κι' ἂν ἔγινε κι' ἔλλαξε τὸ μαλλὶ τοῦ,
γινώμις ἀλλάζει μοναχὰ κι' ἔχι τὴν κεφαλὴ τοῦ.

Κοιμήσας τονήκη
Νίκο Κουβέρνα σπιντορ Ζαΐμης
μᾶς ἀναγγέλλει μακάρι σῆρη.
Ἐγινε τίλες, εἶπε ἡμῶν, ἔκονα Α'
ἀδινὲς ὅρος κι' ἔκονα μὲν.

Ἐμπρὸς ὅτ' ἂν Ἀιδονόπουλο κάθε μᾶς ἀρχοντοπούλο.

Ὁ Περικλῆς πρὸς Φασουλῆν, σὺ γὰρ πᾶς μου, καρτεριάρη,
πού ὄρθες τίποτε φόρμας πού ὄρθες τίποτε γὰρ ;

Κι' ἐκείνος διὰ στάσεις τοῦ λέγει ἡμετέριον ἡ
«Ἀιδονόπουλο Μίλαθρον καὶ Παπαγιάννην»

πού τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν κατάρτων λαμπρόναι
κι' ἔσο σου κᾶνι τὸν στραβὸ, τὸν ἔσο σπιντορ.

Σὺρε νὰ ἔχι τῆς κοπτικῆς τάδεγνα ψαλλόναι,
τὰ νῖα χαιμωνιάτικα, τὰ ὄρσκα τὰ στολίζα,

σὺρε νὰ πῆς σ' αὐτοὺς τοὺς ὁδο, πού κόβουν ὀστέα,
νὰ κόβουν καὶ γιὰ οὐ κοστούμι ὅς ἔσιναι κι' ἔμιναι,

κι' εἰς καθέναν νὰ ντυθῇ νὰ καταλάξῃ ντύσιμο
λουσάτο κι' ἄλλουστρίσιμο.

Εἶπεν αὐτὰ, καὶ τὸ κοστούμι πού τοῦ ἔσιναι ἔσιναι,
ἔμπροστὰ καὶ πῶς τῶδεον ὅτ' ἂν δὲ Περικλῆτος,

κι' ο Περικλῆτος τοῦλεγε σκαπνέιν ἀπὸ ἔχληας ;
εμμελίζει Ἀιδονόπουλο εἰς ἄνα ἔχληα μίλια.

Καὶ καυδοσίς ποικιλίας, μ' ἑλλῶνα λόγους ἀνγλισίας.

Κατωτὶ τοῦ Γενναίου, κατωτὶ σπιντορ
καὶ τὰ μέλα λουπῖν.

Ἐσπορὺν μ' ἀπὸ τῶν σπιντορ μαντῶν ἐπὶ δόλῃς
τῆς παρτίδας πού ἔστιν ἀπὸ τῶν σπιντορ.